

Arrest

nr. 187 907 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 maart 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 4 mei 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 mei 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 15 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 16 mei 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Nima (Accra). Uw moeder was een etnische Kotokoli en uw vader een etnische Zugu. U bent moslim.

*U vroeg een **eerste maal asiel** op 20 maart 2017, nadat u en uw beweerde echtgenoot, A.(...) J.(...) F.(...), op 18 maart 2017 op de luchthaven van Zaventem met eindbestemming Duitsland waren tegengehouden wegens onduidelijk reisdoel. Uw beweerde echtgenoot keerde op 24 maart 2017 naar Ghana terug. Op 14 april 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U kon immers niet aannemelijk maken dat u Ghana ontvluchtte omdat uw stiefmoeder en uw stiefbroers u slecht behandelden. U wist evenmin te overtuigen dat u onder dwang van uw stieffamilie huwde met A.(...) J.(...) F.(...) en ook uw huwelijksband met hem werd betwist. Er kon evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door uw stieffamilie en door uw (intussen naar Ghana teruggekeerde) beweerde echtgenoot omdat u zich onttrokken heeft aan uw huwelijk en omdat men zal denken dat u lesbisch geaard bent. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag niet lesbisch geaard te zijn. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.*

*U vroeg een **tweede maal asiel** op 4 mei 2017. U blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. U legde daarnaast 2 afdrucken van e-mails van A.(...) J.(...) F.(...) (beiden dd. 3 mei 2017) voor, om de band tussen u en uw echtgenoot te bewijzen. In de eerste mail wordt gesuggereerd dat A.(...) J.(...) F.(...) u levend zal villen en dat hij de organisatie Safety Empire zou hebben geïnformeerd over het feit dat u hem niet meer graag ziet, dat u hem gebruikt heeft om naar België te kunnen reizen en dat u hem zodoende te schande heeft gemaakt. In de tweede mail met (doodsbe)dreigende toon reageert ondertekenaar S.(...) (a.k.a.) a.(...) van de organisatie Safety Empire Youth op de informatie die hij van A.(...) J.(...) F.(...) heeft gekregen en wordt geponeerd dat A.(...) J.(...) F.(...) door uw toedoen in ongenade is gevallen, omdat u uw lesbische levensstijl hier wil 'praktiseren'. U wordt er door S.(...) voor gewaarschuwd dat u bij terugkeer niet ongestraft zal worden gelaten.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

*Er kan vooreerst worden benadrukt dat het CGVS op 14 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen in het kader van uw **eerste asielaanvraag**. U kon immers niet aannemelijk maken dat u Ghana ontvluchtte omwille van de door u geschetste (slechte) levensomstandigheden waarbij uw stiefmoeder en uw stiefbroers u slecht behandelden. U wist evenmin te overtuigen dat u onder dwang van uw stieffamilie huwde met A.(...) J.(...) F.(...) en ook uw huwelijksband met hem werd betwist. Er kon ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door uw stieffamilie en door uw (intussen naar Ghana teruggekeerde) beweerde echtgenoot omdat u zich onttrokken heeft aan uw huwelijk en omdat men zal denken dat u lesbisch geaard bent. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag niet lesbisch geaard te zijn. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Voor wat uw **tweede asielaanvraag** betreft, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Uit de 'Written declaration plural application' dd. 4 mei 2017 blijkt **dat u zich nog steeds baseert op dezelfde motieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde**. Deze motieven werden echter ongeloofwaardig geacht door het CGVS, hetgeen –zoals hierboven werd gesteld- op 14 april 2017 resulteerde in een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

Voor wat de **nieuwe elementen** in het kader van voorliggende aanvraag betreft, met name 1) een e-mail dd. 2 mei 2017 van uw beweerde echtgenoot, A.(...) J.(...) F.(...), en 2) een e-mail, ondertekend met de naam S.(...) (a.k.a.) a.(...) van de organisatie SAFETY EMPIRE YOUTH dd. 2 mei 2017, die door uw beweerde echtgenoot, A.(...) J.(...) F.(...), naar u werden gestuurd, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een e-mail adres probleemloos kan worden aangemaakt op een zelf gekozen naam, die kan afwijken van de echte naam van de persoon die onder deze gekozen naam berichten stuurt. De vaststelling dat het e-mail adres van waaruit de 2 berichten werden gestuurd 'abduljabalfarouk@yahoo.com' luidt, toont geenszins aan dat diegene die de 2 berichten verstuurd werkelijk A.(...) J.(...) F.(...) is, en bewijst evenmin dat dit de man is met wie u beweert (onder dwang) te zijn getrouwd. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers uw huwelijksband met deze man betwist, alsook het gedwongen karakter van het huwelijk ongeloofwaardig geacht (cf. supra). De vaststelling dat de tweede (door A.(...) J.(...) F.(...) naar u doorgestuurde) mail, ondertekend werd met S.(...) (a.k.a.) a.(...), met verwijzing naar de organisatie SAFETY EMPIRE YOUTH, vormt geen (afdoend) bewijs dat deze mail werkelijk afkomstig is van S.(...) F.(...), leider van de organisatie 'Safety Empire' (en niet 'Safety Empire Youth', zoals systematisch in de e-mail wordt vermeld), die in september 2015 in de wijk Nima (Accra) door de Ghanese autoriteiten opgepakt werd wegens geweldpleging tegen vermeende homoseksuelen en na 3 maanden detentie op borg werd vrijgelaten (zie informatie in het administratief dossier). Ook hier kan worden opgemerkt dat achter de naam van deze ondertekenaar een andere persoon kan schuilgaan. Als dusdanig kunnen deze berichten de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde niet herstellen.

Daarnaast is het erg merkwaardig dat A.(...) J.(...) F.(...), uw beweerde echtgenoot, op 2 mei 2017 – zijnde pas nadat u een weigeringsbeslissing van het CGVS ontving in het kader van uw eerste asielaanvraag- voor het eerst mails met dreigende inhoud naar u zou hebben gestuurd, vermits hij al bijna anderhalve maand eerder, meer bepaald op 24 maart 2017, naar Ghana terugkeerde (zie document van zijn terugkeer in het administratief dossier). Ook opmerkelijk is dat u suggereert dat u per toeval in uw mailbox keek op 3 mei 2017 en dat uw beweerde echtgenoot uitgerekend de dag ervoor – op 2 mei 2017- (voor het eerst) van zich liet horen en u de 2 berichten stuurde.

Voor wat de inhoud van de mails betreft kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt. In de e-mail, ondertekend met S.(...) (a.k.a.) a.(...) staan enkele passages die verbazing wekken.

Zo begint het bericht met "(...) Allahu Akbar! Allahu Akbar!! Allahu Akbar!!! First of all i want to start this our letter for you with the islamic greetings Assalamun Alaikum (...)" Het is merkwaardig dat deze formule 'Assalamun Alaikum' –letterlijk vertaald 'Vrede zij met u' (zie informatie in het administratief dossier)- gebruikt wordt aan het begin van een bericht, dat voor het overige overwegend (doods)bedreigende taal aan uw adres bevat.

Verder staat in datzelfde bericht, ondertekend met S.(...) (a.k.a.) a.(...) "(...) We can do anything that you cannot even imagine Hmmm we swear to Allah we can even killed her if she doesn't want to change from this act of lesbianism. She is only involved with women affairs and doesn't want to get married and we the SAFETY EMPIRE YOUTH forced her family members to got her married to F.(...) A.(...) J.(...) (...)" Het wekt verbazing dat hierin wordt gesteld dat de organisatie 'Safety Empire Youth' uw familie zou hebben gedwongen om u te laten huwen met F.(...) A.(...) J.(...). Ten eerste maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding van de organisatie 'Safety Empire Youth', en liet u bijgevolg ook onvermeld dat deze organisatie achter uw gedwongen huwelijk met F.(...) A.(...) J.(...) zou zitten. Tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u dat D.(...) en A.(...), de zonen van uw adoptiefouders, bevriend waren met A.(...) J.(...) F.(...) (gehoor CGVS, p.4-6) en dat zij beiden en hun moeder, H.(...), diegenen waren die u dwongen om met A.(...) J.(...) F.(...) te trouwen (gehoor CGVS, p. 14-16). Ook de vermelding in hogervermelde passage dat de Safety Empire Youth uw familieleden ('family members') dwong om met F.(...) A.(...) J.(...) te trouwen strookt niet met uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u op het moment dat een huwelijk ter sprake kwam niet bij uw familieleden verbleef, vermits uw ouders overleden waren en u de familie van uw ouders niet kende, maar bij uw adoptiemoeder en haar kinderen inwoonde (CGVS, p. 3-4), hetgeen dus geen leden van uw familie zijn. Tot slot kan ook niet worden ingezien waarop de beweerde S.(...) (a.k.a.) a.(...) allusie maakt, wanneer hij het in de door u voorgelegde e-mail heeft over "(...) she doesn't want to change from this act of lesbianism (...)", vermits uit uw eerste asielaanvraag duidelijk blijkt -u verklaarde dit zelf- dat u niet lesbisch geaard bent, en dat u geen enkele 'act (of lesbianism)' heeft gesteld die zou laten vermoeden dat u lesbisch geaard zou zijn.

Dit alles laat toe om de authenticiteit van de inhoud van dit bericht, alsook de identiteit van de afzenders van deze berichten te betwisten.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 5 (1) en (3) (ter plaatse ontstane behoefte aan internationale bescherming) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet in samenhang

gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 2 (recht op leven), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 19 (verbod op refolement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook de schending van de hoorplicht (artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) en de zorgvuldigheidsplicht, betwist verzoekster het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuw element voorhanden is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Zij betoogt dat de door haar neergelegde e-mails moeten worden gekwalificeerd als "gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat zij het land van herkomst heeft verlaten" en dat zij aldus moet worden beschouwd als *réfugié sur place* in de zin van artikel 5 (1) en (3) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU. Om die redenen kon zij niet eerder melding maken van problemen met Safety Empire Youth. De beoordeling door het Commissariaat-generaal als zouden deze e-mails gefabriceerd zijn vindt geen steun in de feiten, noch in de documenten in het administratieve dossier, aldus verzoekster, die te dezen opwerpt dat de Belgische overheden beschikken over de middelen om na te gaan wie de doodsb bedreigingen per e-mail heeft verstuurd. Verzoekster volhardt in de door haar uiteengezette asielmotieven en stelt, onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, dat wie in Ghana van homoseksualiteit wordt verdacht riskeert door woedende volksmassa's te worden aangevallen en ernstig te worden mishandeld, dat dergelijke mishandelingen mogelijk zijn omdat in het staatsrechtelijke kader "consensual same-sex conduct" strafbaar is en dit de maatschappelijke intolerantie lijkt te rechtvaardigen. Uit de door haar neergelegde e-mails blijkt volgens verzoekster duidelijk dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het reëel risico loopt om hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen te ondergaan.

Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten zich uit te spreken over het verbod op refolement. Zij licht toe dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot de vaststelling dat de nieuwe ontwikkelingen niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, maar niet op zorgvuldige wijze haar verklaringen onderzoekt en met een vragenlijst evenmin aan correcte feitenvinding doet om tot een beslissing te komen. Voorts laakt verzoekster dat zij niet werd gehoord en zij meent dat het Commissariaat-generaal om deze reden tekortschiet in haar onderzoeksplicht. Verzoekster vreest daarom dat het non-refolementsbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Zij verduidelijkt dat zij aan de hand van de door haar bijgebrachte stukken aantoonde dat zij bij terugkeer aan mishandeling bloot komt te staan die de hardheidsdrempel in de zin van de artikelen 3 EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie overstijgt. Verzoekster besluit dat de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de vragenlijst meervoudige asielaanvraag, een e-mail van A. J. F. van 2 mei 2017, een e-mail van S. a.k.a. A. van 2 mei 2017, een e-mail van A. J. F. van 4 mei 2017, het artikel "*Nima gay attacker arrested*" van Crime & Punishment van 18 september 2015 en het "*Amnesty International Report 2015/16 – Ghana*" van 24 februari 2016.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in

zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 15 mei 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede en huidige asielaanvraag opnieuw steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag reeds vast dat (i) zij niet aannemelijk kon maken dat zij Ghana ontvluchtte omwille van de door haar geschetste (slechte) levensomstandigheden waarbij haar stiefmoeder en haar stiefbroers haar slecht behandelden, (ii) zij evenmin wist te overtuigen dat zij onder dwang van haar stieffamilie huwde met A. J. F. en ook haar huwelijksband met hem werd betwist en (iii) geen geloof kon worden gehecht aan haar bewering dat zij bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door haar stieffamilie en door haar (beweerde) echtgenoot omdat zij zich onttrokken heeft aan haar huwelijk en omdat men zal denken dat zij lesbisch geaard is. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen voormelde beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.4.2. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten voor: een e-mail van A. J. F. van 2 mei 2017, een e-mail van S. a.k.a. A. van 2 mei 2017, een e-mail van A. J. F. van 4 mei 2017.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans

onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette asielmotieven.

2.4.3.1. In zoverre verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die zij in haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Ter terechtzitting legt verzoekster nog bijkomende verklaringen af over haar huwelijk waaruit nogmaals blijkt dat dit niet geloofwaardig kan zijn. Immers verzoekster beweert traditioneel gehuwd te zijn doch kan niet toelichten volgens welke tradities ze gehuwd is. Ze beweert vervolgens dat het een islamitisch huwelijk was maar kan dit niet nader toelichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeksters bijkomende verklaringen ter terechtzitting verder afbreuk doen van de waarachtigheid van haar beweerde (gedwongen) huwelijk.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij er evenwel niet in slaagt de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming te herstellen.

Aangezien verzoekster niet weet te overtuigen dat zij in geval van terugkeer naar Ghana als lesbische zou worden gepercipieerd, is de verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel van Crime & Punishment en het rapport van Amnesty International evenmin dienstig.

2.4.3.2. Ook de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen: *“Vooreerst kan worden opgemerkt dat een e-mail adres probleemloos kan worden aangemaakt op een zelf gekozen naam, die kan afwijken van de echte naam van de persoon die onder deze gekozen naam berichten stuurt. De vaststelling dat het e-mail adres van waaruit de 2 berichten werden gestuurd ‘abduljabalfarouk@yahoo.com’ luidt, toont geenszins aan dat diegene die de 2 berichten verstuurd werkelijk A.(...) J.(...) F.(...) is, en bewijst evenmin dat dit de man is met wie u beweert (onder dwang) te zijn getrouwd. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers uw huwelijksband met deze man betwist, alsook het gedwongen karakter van het huwelijk ongeloofwaardig geacht (cf. supra). De vaststelling dat de tweede (door A.(...) J.(...) F.(...) naar u doorgestuurde) mail, ondertekend werd met S.(...) (a.k.a) a.(...), met verwijzing naar de organisatie SAFETY EMPIRE YOUTH, vormt geen (afdoend) bewijs dat deze mail werkelijk afkomstig is van S.(...) F.(...), leider van de organisatie ‘Safety Empire’ (en niet ‘Safety Empire Youth’, zoals systematisch in de e-mail wordt vermeld), die in september 2015 in de wijk Nima (Accra) door de Ghanese autoriteiten opgepakt werd wegens geweldpleging tegen vermeende homoseksuelen en na 3 maanden detentie op borg werd vrijgelaten (zie informatie in het administratief dossier). Ook hier kan*

worden opgemerkt dat achter de naam van deze ondertekenaar een andere persoon kan schuilgaan. Als dusdanig kunnen deze berichten de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde niet herstellen." Gelijke opmerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde e-mail van A. J. F. van 4 mei 2017.

Verzoekster voert aan dat de beoordeling door het Commissariaat-generaal als zouden deze e-mails gefabriceerd zijn geen steun vindt in de feiten, noch in de documenten in het administratieve dossier en werpt op dat de Belgische overheden beschikken over de middelen om na te gaan wie doodsb bedreigingen per e-mail heeft verstuurd. Zij gaat er met haar betoog evenwel aan voorbij dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal oplegt om individuele onderzoeksdaten te stellen in het land van herkomst van de asielzoeker. De Raad benadrukt te dezen dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn/haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De samenwerkingsplicht die bestaat in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgt slechts nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst ontvlucht is terwijl van haar minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en gedetailleerd relaas aantoonde dat haar aanvraag gerechtvaardigd is en haar verklaringen enigszins waarachtig zijn. Verzoekster blijkt er ook ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat *in casu* de neergelegde e-mails niet kunnen opwegen tegen de sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven. Mede in acht genomen wat volgt, besluit de commissaris-generaal immers terecht *"Dit alles laat toe om de authenticiteit van de inhoud van dit bericht, alsook de identiteit van de afzenders van deze berichten te betwisten."* De Raad benadrukt te dezen nog dat aan de thans voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen of elementen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Op zichzelf vermogen verzoeksters documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van haar ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar deze opmerkt *"Daarnaast is het erg merkwaardig dat A.(...) J.(...) F.(...), uw beweerde echtgenoot, op 2 mei 2017 –zijnde pas nadat u een weigeringsbeslissing van het CGVS ontving in het kader van uw eerste asielaanvraag- voor het eerst mails met dreigende inhoud naar u zou hebben gestuurd, vermits hij al bijna anderhalve maand eerder, meer bepaald op 24 maart 2017, naar Ghana terugkeerde (zie document van zijn terugkeer in het administratief dossier). Ook opmerkelijk is dat u suggereert dat u per toeval in uw mailbox keek op 3 mei 2017 en dat uw beweerde echtgenoot uitgerekend de dag ervoor – op 2 mei 2017- (voor het eerst) van zich liet horen en u de 2 berichten stuurde."* Ook deze motieven, die door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal voegt hier nog terecht aan toe *"Voor wat de inhoud van de mails betreft kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt. In de e-mail, ondertekend met S.(...) (a.k.a) a.(...) staan enkele passages die verbazing wekken.*

Zo begint het bericht met "(...) Allahu Akbar! Allahu Akbar!! Allahu Akbar!!! First of all i want to start this our letter for you with the islamic greetings Assalamun Alaikum (...)" Het is merkwaardig dat deze formule 'Assalamun Alaikum' –letterlijk vertaald 'Vrede zij met u' (zie informatie in het administratief dossier)- gebruikt wordt aan het begin van een bericht, dat voor het overige overwegend (doods)bedreigende taal aan uw adres bevat.

Verder staat in datzelfde bericht, ondertekend met S.(...) (a.k.a) a.(...) "(...) We can do anything that you cannot even imagine Hmmm we swear to Allah we can even killed her if she doesn't want to change from this act of lesbianism. She is only involved with women affairs and doesn't want to get married and we the SAFETY EMPIRE YOUTH forced her family members to got her married to F.(...) A.(...) J.(...)"

(...)”. Het wekt verbazing dat hierin wordt gesteld dat de organisatie ‘Safety Empire Youth’ uw familie zou hebben gedwongen om u te laten huwen met F.(...) A.(...) J.(...). Ten eerste maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment melding van de organisatie ‘Safety Empire Youth’, en liet u bijgevolg ook onvermeld dat deze organisatie achter uw gedwongen huwelijk met F.(...) A.(...) J.(...) zou zitten. Tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u dat D.(...) en A.(...), de zonen van uw adoptiefouders, bevriend waren met A.(...) J.(...) F.(...) (gehoor CGVS, p.4-6) en dat zij beiden en hun moeder, H.(...), diegenen waren die u dwongen om met A.(...) J.(...) F.(...) te trouwen (gehoor CGVS, p. 14-16). Ook de vermelding in hogervermelde passage dat de Safety Empire Youth uw familieleden (‘family members’) dwong om met F.(...) A.(...) J.(...) te trouwen strookt niet met uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u op het moment dat een huwelijk ter sprake kwam niet bij uw familieleden verbleef, vermits uw ouders overleden waren en u de familie van uw ouders niet kende, maar bij uw adoptiemoeder en haar kinderen inwoonde (CGVS, p. 3-4), hetgeen dus geen leden van uw familie zijn. Tot slot kan ook niet worden ingezien waarop de beweerde S.(...) (a.k.a) a.(...) allusie maakt, wanneer hij het in de door u voorgelegde e-mail heeft over “(...) she doesn’t want to change from this act of lesbianism (...)”, vermits uit uw eerste asielaanvraag duidelijk blijkt -u verklaarde dit zelf- dat u niet lesbisch geaard bent, en dat u geen enkele ‘act (of lesbianism)’ heeft gesteld die zou laten vermoeden dat u lesbisch geaard zou zijn.”

Met het betoog “Uiteraard zijn dezelfde personen betrokken: de twee “broers” D.(...) en A.(...) die van haar initieel verzet tegen een gearrangeerd huwelijk met haar echtgenoot nu voorhouden als ingegeven door homoseksualiteit en die nu blijkens de neergelegde e-mails in hun kielzog worden gevolgd door de echtgenoot en A.(...) en/of diens aanhangers (zie de stukken nrs. 4 en 5).” blijven verzoeksters verklaringen dat de zonen van haar adoptiefouders en hun moeder H. diegenen waren die haar dwongen om met A. J. F. te trouwen, onverenigbaar met de inhoud van de door haar voorgelegde e-mail, waaruit blijkt dat de organisatie ‘Safety Empire Youth’ achter haar gedwongen huwelijk met A. J. F. zou zitten. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoekster haar nalatigheid in het kader van haar eerste asielaanvraag melding te maken van de organisatie ‘Safety Empire Youth’ en van het gegeven dat deze organisatie de hand in haar gedwongen huwelijk, kan verklaren door erop te wijzen dat zij deze e-mail pas heeft ontvangen nadat zij een weigeringsbeslissing ontving in het kader van haar eerste asielaanvraag. Het loutere feit dat verzoekster door deze organisatie niet eerder schriftelijk zou zijn bedreigd, neemt immers niet weg dat zij reeds in het verleden met deze organisatie geconfronteerd werd, tenminste zo de inhoud van de betreffende e-mail op enige waarheid zou berusten. De overige pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de inhoud van de door verzoekster voorgelegde e-mail van ‘Safety Empire Youth’ worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze concreet betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven. Aan de neergelegde e-mails kan bezwaarlijk enige bewijswaarde worden gehecht, laat staan dat ze de waarachtigheid van verzoeksters asielrelaas kunnen aantonen, wel integendeel.

Verzoekster kan aldus evenmin worden gevolgd in haar betoog dat de door haar neergelegde e-mails moeten worden gekwalificeerd als “gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat zij het land van herkomst heeft verlaten” en dat zij aldus moet worden beschouwd als *réfugié sur place*. Immers, opdat een asielzoeker als *réfugié sur place* kan worden erkend is vereist dat de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat de verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten dan wel de activiteiten van de verzoekende partij sedert zij het land van herkomst heeft verlaten aanleiding geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

2.4.3.3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikte teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.4.3.4. In zoverre verzoekster nog laakt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat zij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk*

onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.” Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Luidens rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag.

2.4.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK